

2024. december 1. – Advent 1. vasárnapja – Lk 21,25-28.34-36

A halálunk „világvég”, közeleg!!!...

Döbbenetes képek a világ végéről! Jézus közli tanítványaival, hogy a történelem végén ismét eljön. Mi mai tanítványok, Jézus-követők, hisszük ezt? Vagy olyan bizonytalan távoli eseménynek tekintjük, amelyre soha nem kerül sor? Mert ha hinnénk és valóban készülnénk erre a napra, akkor másként élnénk. A keresztények sorsa, Földünk állapota nem éppen fényes ezekben az időkben. Az „idők jelei” ébresztgethetnek bennünket, és ez a mai evangéliumi szakasz több mindenre felhív:

A szembenézésre! Ez a világ mulandó! Lehet „fenntartható fejlődésről”, gazdasági növekedésről stb. beszélni. Bálványozhatják a civilizáció előrehaladását. Egyszer mindennek vége lesz. Tényleg! Nekünk is végünk lesz – már ami a földi létet illeti. Ebben a világban lehet sok minden következmények nélküli – kinek-kinek sikerül ez a mutatvány! („Következmények nélküli ország!”) De egyszer megmérettetik minden és mindenki. Akkor kimondatik a jóra, hogy jó!, a rosszra, hogy rossz!, és a bűnre, hogy bűn! A mai szakasz szembesít, hogy lássuk magunkat, úgy ahogyan Isten lát. Most még van idő a bűnbánatra, a bocsánatkérésre Istentől és egymástól.

A tanúságtételre! Nekünk nem katasztrófafilm a világ vége, hanem reménnyel tölt el. „Emeljétek fel fejeteket, mert elérkezett megváltástok napja!” De jó lenne, ha a halálunkra is úgy tudnánk gondolni, mint hazaérkezésre! (Éppen a temetőben jártam e gondolatok megírása előtt.) Hiszem, ha Jézus Krisztus útján járunk, akkor az Isten Országáa már „befogadott” bennünket.

El ne nehezedjen a szívünk! Az „Advent” jelentése „Úrjövétel”. Ha nyitott szívvel élünk Isten és embertársak felé, és gondolatainkat folytonosan átjárja, hogy mi a feladatunk e múltó világban, akkor méltók leszünk arra, hogy „megmeneküljünk”!

Horváth Józsi, Tata

Mikor, hogyan, mennyire?

- A nép várta
- Ezt tette velem az Úr
- Isten elküldte
- A Szentlélek ereje

A nép, a tömeg nagyon izgalmas, ambivalens kérdés. Mindannyian benne vagyunk. A széles út a pusztulásba visz, sokan vannak rajta. A keskeny út visz az életre, kevesen követik. Kis kitérő, Madách Imrét idézem: „A tömeg a végzet arra ítelt állata, mely minden rendnek malmán húzni fog. Mert arra van teremtve. Már ma mentsd fel, amit te eldobsz, ő meg nem nyeri, és új urat keres magának.”

Nagy a felelősségünk, hogy a sokaságban hol és mennyire helyezkedünk el, milyen pozíciót vállalunk. Ha követnek, bírjuk-e? Csak az hívjon magával, aki vezetni mer! (Váci Mihály)

Mit tett velem az Úr? Rossz döntéseimet ne varrjam a jó Isten nyakába! Sokszor hallom szomorúan: „Ja, kérem, nem tehetek róla, ezt dobta a gép.” (A gépet is emberek csinálták, rossz önfelmentés.)

Szintén elkésérít, amikor ezt hallom hibázáskor vagy késéskor: „Ember tervez, Isten végez.” Milyen érdekes, behoztuk az egyházi levegőt hiányaink, botlásaink elfedésére.

Isten mindig küldi az embert. A kapcsolatainkból élünk. Minket is küld a másik emberhez. Mindez tart egy életen át. Segítséget adunk és kapunk. Ápolunk, és minket is ápolnak. Ne mondhasa a bajban lévő embertársunk, hogy nincs emberem! Legyünk egymás létrafokai! (Sütő András)

A Szentlélek ereje. Innen egy huszárvágással váltok a kegyelem szóra. Sokszor csodálatos, erőt adó, optimista kisugárzást érzünk általa, DE Reményik Sándor (sok gyönyörű versét ismerjük) Kegyelem c. verse passzivitást sugall. „Ez a magától, ez a Kegyelem.”

Nyugi, minden rendben van, Isten szeret. Olvassuk el Szent-Gály Kata szintén Kegyelem c. versét! Felszólít: Indulj, csináld, csak cselekvően szép az élet!

Kívánok jó döntéseket, az elmélkedés címére utalva: jókor, jól és nagyon.

Kiss József, Budapest

